

opusdei.org

Církev jako učitelka modlitby

Svatý otec při pravidelné generální audienci rozebíral téma „Církev jako učitelka modlitby“. Zdůraznil přitom důležitost předávat z generace na generaci „světlo víry s olejem modlitby“. „To je základní úkol církve: modlit se a vychovávat k modlitbě“, řekl papež František.

17.04.2021

Dobrý den, drazí bratři a sestry!

Církev je velikou školou modlitby. Mnozí z nás se naučili slabikovat první modlitbičky, když nás rodiče anebo prarodiče houpali na kolenou. Možná si uchováváme vzpomínku na maminku či tatínka, kteří nás učili modlitbě před spaním. V takových usebraných chvílích si často rodiče od svých dětí vyslechnou nějaké důvěrné sdělení a mohou jim dát radu podnícenou evangeliem. Poté během růstu nastávají další setkání s jinými svědky a učiteli modlitby (srov. *Katechismus katolické církve*, 2686-2687).

Život každé farnosti a každého křesťanského společenství se rytmicky odvíjí podle liturgické doby a komunitní modlitby. Všimáme si, že onen dar jednoduše přijatý v dětství, je ohromné a bohaté dědictví a že prožívání modlitby si zasluhuje stále větší hloubku (*tamtéž*, 2688).

Oděv víry není škrobený, vyvíjí se spolu s námi, není tuhý, ale roste, a to též skrze krize a vzkříšení, či spíše nelze růst bez krizových momentů. Krize jsou k růstu nezbytné. Po určitých úsecích života si všímáme, že bychom je bez víry nebyli zvládli a že modlitba byla naší silou. Nikoli jen osobní modlitba, nýbrž také modlitba bratrů a sester a modlitba společenství, které nás doprovázelo a podporovalo, modlitba známých lidí, které jsme o ni požádali.

Také z tohoto důvodu v církvi trvale rozkvétají společenství a skupiny, které se věnují modlitbě. Někteří křesťané dokonce vnímají povolání k tomu, aby z modlitby učinili hlavní činnost svých dní. V církvi existují monastýry, kláštery a poustevny, ve kterých žijí lidé zasvěcení Bohu. Často se stávají místy duchovního vyzařování, centry modlitebních komunit šířícími spiritualitu, malými oázami, ve kterých se sdílí intenzivní

modlitba a den za dnem se utváří bratrské společenství. Jsou to živé buňky nejenom v církevní tkáni, nýbrž také v rámci společnosti. Pomysleme například na úlohu mnišství při zrodu a růstu evropské civilizace i jiných kultur. Společná modlitba a práce posouvají svět kupředu, jsou motorem!

V církvi se vše rodí z modlitby a díky modlitbě vše roste. Když chce nepřítel – ďábel – na církev zaútočit, usiluje především o vysušení jejích pramenů, snaží se jí zabránit v modlitbě. Všimáme si toho například u jistých skupin, které se dohodnou, že uskuteční církevní reformy, změny v životě církve a jejích organizacích, přičemž o tom všem informují sdělovací prostředky...Modlitbu ale není vidět, nemodlí se tu...Dožadují se změn a zásadních rozhodnutí, a jejich návrhy jsou zajímavé, skutečně zajímavé! Ovšem předkládané jen v

diskusi a médiích, kde ale zůstala modlitba? Právě modlitba totiž otevírá bránu Duchu svatému, který podněcuje k cestě vpřed. Změny v církvi bez modlitby nejsou změnou církve, nýbrž skupinovou změnou. A když chce nepřítel, jak jsem již řekl, bojovat s církví, nejprve se snaží vysušit její prameny, zabránit jí v modlitbě za tyto nové návrhy. Pokud modlitba ustane, nějaký čas se to jeví tak, že vše bude pokračovat jako odjakživa, jakousi setrvačností, ale zakrátko si církev všimne, že se z ní stala prázdná schránka, že ztratila svůj opěrný pilíř, že již nevlastní zdroj tepla a lásky.

Světice a světci nemají jednodušší život než druzí, naopak, také oni mají své problémy a navíc jsou často objektem nesouhlasných postojů. Avšak jejich silou je modlitba, kterou ustavičně čerpají z bezedné „studnice“ matky církve. Modlitbou sytí plamen své víry, jako to dříve

činil olej v lampách. A tak pokračují v cestě a putují ve víře a naději. Světci, kteří často v očích tohoto světa nemají valnou cenu, jsou ve skutečnosti jeho oporou a jejich zbraněmi nejsou peníze, moc ani média, nýbrž modlitba.

V Lukášově evangeliu klade Ježíš dramatickou otázku, která nás vždy přivede k zamyšlení: „Nalezne Syn člověka na zemi víru, až přijde?“ (*Lk 18,8*). Anebo najde jenom organizace, skupinu dobře proorganizovaných podnikatelů s vírou, kteří se věnují dobročinnosti a mnohému dalšímu? Nalezne Syn člověka na zemi víru, až přijde? Tato otázka stojí na konci podobenství, které ukazuje, že je třeba stále se modlit a neochabovat (*srov. v. 1-8*). Můžeme tedy vyvodit, že lampa víry bude na zemi svítit, dokud v ní bude olej modlitby. Právě modlitba totiž nese vpřed víru i náš ubohý život – slabý a hříšný, avšak díky modlitbě bezpečně pokračující.

Jako křesťané bychom si měli položit otázku: Modlím se? Modlíme se? Jak se modlím? Mechanicky něco odříkávám, anebo se modlím srdcem? Modlím se v jistotě, že jsem součástí církve a modlím se s církví, anebo se modlím tak trochu podle svých představ, ze kterých si utvářím modlitbu? Taková modlitba je totiž pohanská, nikoli křesťanská. Opakuji: Můžeme tedy vyvodit, že lampa víry bude na zemi svítit, dokud v ní bude olej modlitby.

Zásadní úloha církve spočívá v tom, že se modlí a vychovává k modlitbě, předává z pokolení na pokolení lampu víry s olejem modlitby. Lampu víry, která vnáší světlo a pořádek do věcí, jaké mají doopravdy být, ovšem sytí se jedině olejem víry, jinak vyhasíná. Bez světla této lampy bychom neviděli na cestu k hlásání evangelia, dokonce bychom ani neviděli na cestu víry, nespatriili bychom tváře bratrů, k nimž máme

přístupovat a sloužit, nemohli bychom osvítit místnost, ve které se scházíme ve společenství...Bez víry se vše bortí a bez modlitby víra vyhasíná. Víra a modlitba jdou ruku v ruce. Neexistuje jiná cesta. Proto je církev jak domovem a školou společenství, tak domovem a školou víry i modlitby.

RadioVaticana.cz / Rome
Reports

---

pdf | dokument generován automaticky
z <https://opusdei.org/cs-cz/article/papez-frantisek-cirkev-modlitba/> (12.04.2025)